

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องผลของการปรับพฤติกรรมจริยธรรมความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดยะลา ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองใช้วิธีปรับพฤติกรรมของกลุ่มทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง โดยการสอนตามปกติของกลุ่มควบคุม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐาน

1. พฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. พฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน
3. พฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 40 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แบบที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแบบเจาะจงและมีการสอบก่อนการทดลอง หลังการทดลอง (Control Group Pretest - Posttest Design)

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบวัดพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียร มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ตัวเลือก จำนวน 53 ข้อ แบ่งเป็นพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณา จำนวน 29 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.39 - 0.69 ค่าความเที่ยง 0.91 ความขยันหมั่นเพียร จำนวน 24 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.31 - 0.61 ค่าความเที่ยง 0.88
2. แผนการสอนโดยวิธีการปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียร ใช้ก่อน 23 แผน
3. แผนการสอนปกติ ซึ่งใช้แผนเดียวกับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรม แต่งดการเสริมแรงทางบวกและการเสริมแรงทางลบ จำนวน 23 แผน

วิธีการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณา และความขยันหมั่นเพียร และรวบรวมคะแนนที่ได้จากการตอบแบบวัดดังกล่าวไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง
2. การทดลอง ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยแผนการสอนที่มีการปรับพฤติกรรมจริยธรรมและกลุ่มควบคุมด้วยแผนการสอนปกติ ใช้เวลา 9 สัปดาห์
3. หลังการทดลองให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณา และความขยันหมั่นเพียร ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ก่อนการทดลองและคะแนนที่ได้จากการตอบแบบวัดครั้งนี้เป็นครั้งหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากการวัดพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรจากกลุ่มต่าง ๆ
2. ทดสอบค่าที (t - test) ระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม
 - 2.1 เปรียบเทียบผลการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบที (t - test) แบบไม่อิสระต่อกัน
 - 2.2 เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การสอนตามปกติ โดยใช้การทดสอบที (t - test) แบบไม่อิสระต่อกัน
 - 2.3 เปรียบเทียบผลการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่สอนโดยวิธีปกติ โดยใช้การทดสอบที (t - test) แบบอิสระต่อกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม มีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรสูงกว่าก่อนที่จะได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรมอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติมีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรหลังการสอนกับก่อนการสอน ไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธี ปรับพฤติกรรมจริยธรรม มีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียร สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดยะลา ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อการทดสอบ ดังจะได้อภิปรายผลจากการทดลองตามสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรม มีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียร สูงกว่าก่อนที่จะได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรมในรายวิชาวิทยาศาสตร์ ๑๐1 จากที่ครูสอนให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสดงความคิดเห็น การอภิปรายแสดงความคิดเห็น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนการกระทำกิจกรรมต่างๆ ที่พึงประสงค์ ด้านความเมตตา กรุณาและความขยันหมั่นเพียร เพื่อเป็นเกณฑ์ในการรับเบี้ยอรรถกร เมื่อสะสมได้ครบ 5 บัตร สามารถนำไปแลกเปลี่ยนรางวัลพิเศษที่ครูได้ 1 ชิ้น แต่เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อครบ 5 ครั้งจะถูกลงโทษโดยการตักเตือน จากการใช้สิ่งเร้าต่อการแสดงพฤติกรรมมีผลทำให้

พฤติกรรมของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกได้อธิบายว่า การเรียนรู้ความสัมพันธ์โดยมีสิ่งเร้าหนึ่งกับอีกสิ่งเร้าหนึ่ง คือ การเรียนรู้ว่าถ้ามีสิ่งเร้าหนึ่งเกิดขึ้น จะมีอีกสิ่งเร้าหนึ่งตามมา (Ivan P.Pavlov, 1904, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2539 : 17-18) สอดคล้องกับสกินเนอร์ (B.F.Skinner, 1904 อ้างถึงใน ประเทือง ภูมิภัทราคม, 2535 : 55) เชื่อว่า พฤติกรรมตามทฤษฎีการวางเงื่อนไขของผลกรรมนี้เป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม กับสิ่งแวดล้อมในลักษณะความสัมพันธ์ระหว่าง 3 องค์ประกอบ คือ สิ่งเร้า พฤติกรรมและ ผลกรรม ไม่ว่าจะเป็นสิ่งเร้าหรือผลกรรมก็ตามมีผลทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงการแสดงพฤติกรรมตามไปด้วย โดยที่ผลกรรมที่เกิดขึ้นจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะได้รับรางวัล ซึ่งเป็นตัวเสริมแรงให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ถ้าผลกรรมที่นักเรียนแสดงเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก็จะถูกตัดเตือน นักเรียนก็จะหลีกเลี่ยงหรืองดการแสดงพฤติกรรมนั้นลง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2526 : 27)

ประกอบกับสิ่งเร้าที่นำมาวางเงื่อนไขแล้วมีผลทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เรียกว่าการเสริมแรง (Hillgard & Bower, 1975 : 213 อ้างถึงใน อุมภาพรณ ชูชื่นกลิ่น, 2531 : 9) กล่าวคือ การเสริมแรงเป็นการเพิ่มความถี่ของการแสดงพฤติกรรมจากการได้รับผลกรรมของ พฤติกรรมนั้น หรือเป็นผลเนื่องมาจากความสำเร็จในการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ (ประเทือง ภูมิภัทราคม, 2529 : 12) ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งเร้าที่เป็นการเสริมแรง ทั้งทางบวกและทางลบที่ครูให้การแสดงพฤติกรรมที่นักเรียน กระทำต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ การมีผลกรรมดังกล่าวอาจจะเกิดจากการวางเงื่อนไขการกระทำหรืออาจจะเกิดจากการเสริมแรงทุกครั้งที่แสดงพฤติกรรมขึ้น อันเป็นผลทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นคงที่และอยู่ในระดับสม่ำเสมอ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2531: 357) นั่นคือนักเรียนสามารถจะรู้ได้ว่าการแสดงพฤติกรรมใด ในสภาพการณ์ใด เพื่อให้ได้รับการเสริมแรง พบว่าจากการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีได้

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญทัน ไกรเพชร (2531 : 117) ได้ศึกษาผลการให้การเสริมแรงทางสังคมจากครูที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน 3 คน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล โดยผู้วิจัยแบ่งระยะการศึกษาเป็น 4 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ยังไม่ให้การเสริมแรงกับ พฤติกรรมที่เหมาะสม ระยะที่ 2 ให้การเสริมแรงทางสังคมกับพฤติกรรมที่เหมาะสมและให้การเพิกเฉยกับพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ระยะที่ 3 ไม่ให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่เหมาะสม ระยะที่ 4 นำเทคนิคการปรับพฤติกรรมกลับมาใช้ใหม่ พบว่าในระยะที่มีการเสริมแรงทางสังคมทำให้ พฤติกรรมก้าวร้าวนักเรียนลดลง นอกจากนี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2527 : 19 - 20) ได้กล่าวถึงการใช้เทคนิคเพื่อลดพฤติกรรมในชั้นเรียน จากการวิจัยพบว่าการเสริมแรงทางสังคม

และการใช้เบียร์รอกเกอร์นั้นสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและใช้ได้ทุกสถานการณ์ เช่นเดียวกับโบรเดน (Broden, 1970 : 341-349 อ้างถึงใน วิล อาชวอาภรณ์, 2531 : 10) ได้ใช้ระบบการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยศึกษากับเด็กพิเศษชั้น 7-8 จำนวน 13 คน เด็กเหล่านี้มีปัญหาเกี่ยวกับการพูด การอ่าน ตื้อตึงไม่เชื่อฟังครู ไม่สนใจเรียน ไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ปรากฏว่าหลังการศึกษาทดลองโดยใช้เบียร์รอกเกอร์ เด็กเหล่านี้มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าว นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม มีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรสูงกว่าก่อนที่จะได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติมีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรหลังการสอนกับก่อนการสอนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากการสอนโดยวิธีปกติมีการจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนปกติในชั้นเรียน ตามรายวิชาวิทยาศาสตร์ 101 โดยจัดนักเรียนให้มีการเรียนด้วยการทดลองเป็นกลุ่ม ๆ ครูทำการสอนตามปกติ ทำให้นักเรียนไม่เกิดแรงกระตุ้นหรือไม่สามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรม สอดคล้องกับทฤษฎีการวางเงื่อนไขที่มีแนวคิดว่าการที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมานั้นขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อม (บุญทัน ไกรเพชร, 2531 : 79) เมื่อนักเรียนเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ภายในห้องเรียนที่ไม่ได้ก่อให้เกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ นักเรียนก็จะรับรู้เช่นนั้นต่อไป นักเรียนกลุ่มใดมีแนวปฏิบัติตามเป้าหมายของความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียร สมาชิกภายในกลุ่มก็จะมีลักษณะที่คล้าย ๆ กัน นักเรียนกลุ่มใดที่มีแนวปฏิบัติไม่ตรงตามเป้าหมายของความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรสมาชิกภายในกลุ่มก็จะปฏิบัติเช่นนั้น ตรงกับทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และเพ็ญแข บัจจนปัจฉิม, 2520 : 43) ได้กล่าวว่านักเรียนที่มี อายุระหว่าง 10 - 13 ปี ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในขั้นที่ 3 คือการเลือกกระทำตามกฎเกณฑ์ของกลุ่ม คล้อยตามการชักจูงของคนอื่น มีความเป็นตัวของตัวเองน้อย และต้องการคำชม สอดคล้องกับบิล ธาราโกซัน (2532 : 18) ได้กล่าวว่า การเกิดพฤติกรรมเป็นการแสดงออกทั้งทางกายและทางสมอง อันได้แก่ การเกิดพฤติกรรมในตัวบุคคล เป็นการเกิดจากปัจจัยในตัวบุคคลและปัจจัยภายนอกของบุคคล อันจะก่อให้เกิดลักษณะของแต่ละบุคคลทั้งทางด้านกรกระทำและความคิด ปัจจัยดังกล่าวมีอิทธิพลต่อกัน เพื่อประกอบการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ สุวิทย์ บุญช่วย (2526 : 38) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ มีอยู่ 2 ด้านหรือ 2 มิติ คือ มิติทางสถาบันกับมิติด้านบุคคล มิติทางสถาบันนั้นอาจจะเป็นกลุ่มหรือสถาบันทางสังคม

ต่าง ๆ ที่มีวัตถุประสงค์ หน้าที่ในความรับผิดชอบที่บุคคลต้องเรียนรู้ เพื่อการปรับตัว ให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมทางสังคมนั้น แต่ถ้ามองถึงตัวบุคคล ซึ่งแต่ละคนมีบุคลิกภาพ ความสามารถทาง สมอง การรับรู้ การเรียนรู้ ตลอดจนความต้องการที่ต่างกัน เช่น บุคคลได้รับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ภาย สิ่งเหล่านั้นก็จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล

จากการทดลองเมื่อนักเรียนไม่ได้รับการกระตุ้นจากการเสริมแรงทั้งทางบวกและทาง ลบ อันเป็นปัจจัยเสริมแรงภายนอกส่งผลให้การเสริมแรงภายในอันได้แก่ การเรียนรู้ การรับรู้ของ นักเรียนไม่เกิดขึ้น ทำให้การพัฒนาด้านการเรียนรู้ การรับรู้ของนักเรียนไม่พัฒนาเท่าที่ควรดัง ทฤษฎีบทบาทที่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของบทบาท กิลเมอร์ (Gilmer, 1970 : อ้างถึงใน ถวิล ธาราโกชนม์, 2532 : 72) ไว้ว่าปฏิสัมพันธ์หรือความเกี่ยวข้องที่มีความมั่นคงระหว่างองค์ประกอบ ของสถานการณ์และองค์ประกอบของการเรียนรู้ การเข้าใจส่งผลให้บุคคลแสดงออกมาตาม สถานการณ์ที่ได้เรียนรู้มา

ด้วยเหตุผลดังกล่าว นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติมีพฤติกรรมจรรยาบรรณ ความ เมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรหลังการสอนกับก่อนการสอนไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจรรยาบรรณ มีพฤติกรรมจรรยาบรรณ ความเมตตา- กรุณาและความขยันหมั่นเพียรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่ ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจรรยาบรรณ มีสภาพการเรียนการสอนแตกต่างไปจากกลุ่มที่สอน ด้วยวิธีปกติ กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มทดลองมีสภาพการจัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่ม นักเรียนมี โอกาสร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสดงความคิดเห็น การอภิปรายผลแสดงความคิดเห็น การร่วม กันแก้ไขปัญหาการทดลอง การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ พึงประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อนำไปสู่การได้รับการเสริมแรงทางบวก (เบี้ยอรรถกร) และการเสริมแรงทางลบ (ตักเตือน) เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ จากการที่นักเรียน ได้รับการเสริมแรง ซึ่งได้แก่เบี้ยอรรถกร เมื่อมีพฤติกรรมตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในชั้นเรียน จัด เป็นองค์ประกอบภายนอกที่ทำให้เกิดปทัสถานของนักเรียนที่จะเป็นแนวปฏิบัติต่อไป (ภิรมยา อินทรกำแหง, 2523 : 53) พบว่า เบี้ยอรรถกรนี้มีประสิทธิภาพสูงในการเสริมแรงทางพฤติกรรม (Milkulus, 1978 : 97) เมื่อนักเรียนสะสมเบี้ยอรรถกรได้ครบ 5 บัตร สามารถนำไปแลกเปลี่ยน รางวัลที่ครูได้ 1 ชิ้น ดังนั้นการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรจึงเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจที่ จะทำพฤติกรรมตามเป้าหมาย เพื่อก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ดีต่อไป

อีกทั้งผู้วิจัยใช้เบี้ยอรรถกรทุกครั้งเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมจรรยาบรรณ ความเมตตา- กรุณาและความขยันหมั่นเพียร เมื่อครูสังเกตเห็นในขณะที่มีการเรียนการสอนในห้องเรียน วิธีการ

ดังกล่าวจึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ระหว่างการแสดงพฤติกรรมกับ ผลกรรมนั้นได้ง่ายขึ้น เมื่อนักเรียนได้รับเบี่ยงบรรณาการทำให้ตนเองพบว่าได้ทำพฤติกรรมตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้ก็จะกลายเป็นตัวเสริมแรงที่ทำให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์และสั่งสม ไปได้ ก่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายครั้งต่อไป เป็นองค์ประกอบภายในที่ทำให้ เกิดจิตสำนึกในการศึกษา ก่อให้เกิดความรู้ในการศึกษาที่ถูกต้อง (พระเทพเวที, 2536 : 85-86) แต่หากนักเรียนพบว่าตนเองยังไม่สามารถกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ทำให้ไม่ สามารถรับเบี่ยงบรรณาการได้หรืออาจถูกลงโทษโดยการตักเตือน ก็อาจจะเป็นผลทำให้นักเรียนมี โอกาสพบทวนพฤติกรรมที่ตนแสดงออกมา พร้อมกับนำข้อมูลที่ได้รับไปปรับปรุงและสร้าง พฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมออกมาได้ (Mikulus, 1978 : 106) นอกจากนี้การที่นักเรียนได้มีโอกาส ร่วมประเมิน

ตนเองต่อพฤติกรรมเป้าหมายประจำสัปดาห์ เพื่อหานักเรียนที่มีพฤติกรรมจริยธรรมดีเด่น ประจำสัปดาห์ ประกาศชื่อนำห้องเรียน และคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมจริยธรรมสูงสุด ตลอดจนการทดลองสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยัน หมั่นเพียร เพื่อรับเกียรติบัตร จึงทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการปรับพฤติกรรม จากการมีส่วนร่วม นี้เป็นผลทำให้เกิดแรงจูงใจให้นักเรียนต้องกระทำและให้บรรลุเป้าหมายในครั้งต่อ ๆ ไป (วิไล อาชวอาภรณ์, 2531 : 54)

จากผลการวิจัยดังกล่าวนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกมีพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรในกลุ่มทดลองสูงกว่าการสอนตามปกติ ได้ผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ โบรเดน (Broden, 1970 อ้างถึงใน วิไล อาชวอาภรณ์, 2531 : 341-347) ที่ทำการศึกษาระบบการเสริมแรงด้วยเบี่ยงบรรณาการ เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวขั้นเรียน และพัฒนาพฤติกรรมด้านระเบียบวินัย ความสนใจในการเรียนและสัมฤทธิ์ผลของการเรียน พบ ว่าการให้การเสริมแรงด้วยเบี่ยงบรรณาการสามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงปรารถนา อันได้แก่ การตั้งใจ ฟังครูสอน การทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้ สอดคล้องกับ โอเลียรี่ และเบกเกอร์ (O' Leary and Becker, 1967 อ้างถึงใน วิไล อาชวอาภรณ์, 2531 : 58) พบว่าการให้การเสริมแรงด้วยเบี่ยง บรรณาการสามารถเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน อันได้แก่ นั่งอยู่กับที่และมองครูของนักเรียนระดับ ประถมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวขั้นเรียนได้

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมานักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม มี พฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีปกติ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่องผลของการปรับพฤติกรรมจริยธรรมความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดยะลา ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการวิจัยนี้พบว่าการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม มีผลต่อพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนสูงกว่าการสอนโดยปกติ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรมีการปรับปรุงการเรียนการสอน โดยนำเอาการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรมมาใช้ในการสอนในรายวิชาต่าง ๆ

1.2 นำเอาวิธีการสอนโดยการปรับพฤติกรรมจริยธรรม เสนอต่อผู้บริหารในโรงเรียนให้นำเอาวิธีการปรับพฤติกรรมจริยธรรมไปแนะนำต่อครูผู้สอน เพื่อนำเอาแนวทางนี้ไปปรับปรุงการเรียนการสอนในห้องเรียนหรือนำไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนตามความเหมาะสม เพื่อช่วยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและส่งผลให้เกิดพฤติกรรมจริยธรรมแก่นักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3 ควรนำเอาวิธีการสอนโดยการปรับพฤติกรรมจริยธรรม เผยแพร่ไปยังโรงเรียน เอกชนสอนศาสนาอื่น ๆ ในจังหวัดยะลา ในเขตการศึกษา 2 เพื่อจะได้นำเอาวิธีการไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ อันจะส่งผลให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมจริยธรรมไปในทางที่ดีขึ้นอย่างแพร่หลาย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาวิจัยเพื่อปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรในสภาพการเรียนการสอนควรได้ทำการทดลอง ในภาคเรียนต้นและติดตามผลระยะยาวในภาคเรียนหลัง

2.2 ควรนำการสอนโดยวิธีการปรับพฤติกรรมจริยธรรม ความเมตตากรุณาและความขยันหมั่นเพียรไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น เพื่อจะได้ทราบว่าวิธีการนี้สามารถทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางใด และสามารถใช่วิธีการนี้กับนักเรียนในระดับใดได้อีก

2.3 ควรนำการเรียนการสอนโดยวิธีปรับพฤติกรรมจริยธรรม ไปทดลองใช้ในการปรับพฤติกรรมจริยธรรมด้านอื่น ๆ และในรายวิชาอื่น ๆ